

Aleksandr Kuprín

EL BRAÇALET DE GRANATS

Traducció del rus de Laia Perales Galán

V I E N A
E D I C I O N S

I

A mitjan agost, abans que sortís la lluna nova, un temporal esgarrifós d'aquells que acostumen a escombrar la costa nord del mar Negre va arribar de forma sobtada. De vegades, una boira espessa s'estenia nit i dia per damunt la terra i el mar, de manera que la sirena del far rugia sense parar tal com un brau enfurismat; o bé un plugim, tan subtil com un núvol de pols fet d'aigua, queia ininterrompudament i convertia els camins d'argila i les senderes en un fangar on els carruatges s'encallaven durant molt de temps; o bé des del nord-oest, des del costat de l'estepa, bufava un huracà ferotge; era per culpa seva que les capçades dels arbres es balancejaven amunt i avall com fan les onades durant una tempesta i que les teulades de ferro de les datxes tremolaven com si algú hi corregués per sobre amb unes botes pesants. Tremien els marcs de les finestres, les portes picaven i les xemeneies udolaven salvatgement. Algunes de les barques dels pescadors van perdre's al mar i dues

no van tornar: tan sols una setmana després van aparèixer els cadàvers, arrossegats per les onades, en diferents punts de la costa.

Els habitants que vivien als afores, en una urbanització a tocar de la platja —la majoria grecs i jueus amb el tarannà animat i supersticiós que caracteritza la gent del sud—, van traslladar-se ràpidament a la ciutat. Per tota la carretera enfangada podia veure's una successió sense fi de carros que transportaven tot tipus de coses de la llar: matalassos, sofàs, baguls, cadires, lavabos, samovars. Resultava dolorós i fins lamentable observar des del vel tèrbol de pluja les pertinences fetes malbé, brutes i deixades. Les minyones i les cuineres s'asseien damunt la lona mullada que cobria els carros, amb planxes, llaunes o cabassos a les mans. Els cavalls, exhausts i panteixants, frenaven a cada instant, els genolls els tremolaven, renillaven i sovint se sortien del camí. Els cotxers, que renegaven afònics, es protegien de la pluja amb una xarpellera que els envoltava el cos. Una imatge encara més trista de contemplar era aquella de les datxes desertes, aplegades de sobte en un espai vast, buit i nu; els testos de flors destrossats, els vidres

trencats, els gossos abandonats i tot tipus de brossa: puntes de cigars, papers, atuells, caixes i flascons per a medicines.

A principis de setembre, però, el temps va canviar de forma brusca i inesperada. Van arribar els dies assolellats, càlids i tranquils que ni al mes de juliol s'havien vist. Als camps secs i atapeïts per la superfície groguenca i espinosa de les plantes de blat, brillant com la mica, s'anava teixint la teranyina de la tardor, i els arbres, un cop recobrada la quietud, deixaven caure en silenci les seves fulles grogues.

La princesa Vera Nikolàievna Xeina, dona del cap de la noblesa, no podia sortir de la seva datxa perquè encara no havien acabat de reformar la casa de la ciutat. Els dies agradables que passava llavors, la solitud i el silenci, l'aire pur, la refulgència de les orenetes que es trobaven al cablatge elèctric per enlairar-se plegades, i la brisa suau del mar que arribava de forma quasi imperceptible, l'alegraven genuïnament.